

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1878/2566

นางสาว ล. โจทก์ นางสาว ร. โจทก์ร่วม นาง ว. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 887, พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 มาตรา 20, พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 มาตรา 22, พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 มาตรา 25, พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 มาตรา 31

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์และโจทก์ร่วมฟ้องจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยภาคบังคับให้รับผิดชอบในมูลหนี้ตามสัญญาประกันภัย ซึ่งเป็นคนละส่วนแยกต่างหากจากกันกับการฟ้องให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 รับผิดชอบในมูลหนี้ละเมิด เมื่อกรมธรรม์ประกันคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถระบุจำนวนเงินคุ้มครองผู้ประสบภัยสำหรับการเสียชีวิตจ่ายเต็มตามจำนวนเงินคุ้มครองสูงสุด 300,000 บาท ต่อหนึ่งคนสำหรับการเสียชีวิต จำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยจึงต้องชำระแก่โจทก์และโจทก์ร่วมที่เป็นทายาทโดยไม่สามารถปฏิเสธความรับผิดชอบได้ แต่อย่างไรก็ตาม การชดเชยค่าสินไหมทดแทนตามกรมธรรม์ประกันคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ เป็นส่วนหนึ่งของเงินค่าสินไหมทดแทนตาม ป.พ.พ. โดย พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 มาตรา 22 บัญญัติว่า "การได้รับชดเชยค่าเสียหายเบื้องต้นตามมาตรา 20 ไม่ตัดสิทธิผู้ประสบภัยที่จะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเพิ่มเติมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์" มาตรา 25 วรรคสอง บัญญัติว่า "ให้ถือว่าค่าเสียหายเบื้องต้นเป็นส่วนหนึ่งของเงินค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์" และมาตรา 31 บัญญัติว่า "ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นจากการกระทำของบุคคลภายนอก หรือเกิดขึ้นเพราะความจงใจหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของเจ้าของรถ ผู้ขับขี่ ผู้ซึ่งอยู่ในรถ หรือผู้ประสบภัย เมื่อบริษัทได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นหรือค่าสินไหมทดแทน...ไปแล้วจำนวนเท่าใดให้บริษัท...มีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่บุคคลดังกล่าวหรือมีสิทธิเรียกให้ผู้ประสบภัยคืนเงินดังกล่าวได้" อันหมายความว่าเมื่อมีความเสียหายเกิดขึ้นแก่ผู้ประสบภัยจากรถ เมื่อผู้ประสบภัยได้รับค่าเสียหายเบื้องต้นแล้ว ผู้ประสบภัยยังสามารถเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนตาม ป.พ.พ. จากผู้ก่อความเสียหายได้อีก และในกรณีที่ความเสียหายเกิดจากบุคคลภายนอก เมื่อบริษัทผู้รับประกันภัยได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นหรือค่าสินไหมทดแทนไปแล้วจำนวนเท่าใด บริษัทก็มีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่บุคคลภายนอกผู้ก่อให้เกิดความเสียหายได้ ค่าเสียหายเบื้องต้นหรือค่าสินไหมทดแทนที่จะต้องจ่ายตามกรมธรรม์ประกันคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถนี้จึงเป็นการจ่ายตามสัญญาประกันวินาศภัย ซึ่งค่าสินไหมทดแทนตามเงื่อนไขความคุ้มครองหมายถึงค่าเสียหายเบื้องต้นและค่าเสียหายส่วนที่เกินจากค่าเสียหายเบื้องต้นตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จำนวนเงินที่คุ้มครองผู้ประสบภัยดังกล่าว จึงเป็นค่าสินไหมทดแทนตาม ป.พ.พ. นั่นเอง คดีนี้ผู้ตายขับรถชนคันที่เอาประกันภัยไว้กับจำเลยที่ 3 และความเสียหายเกิดขึ้นจากการกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ขับรถกระเบะของจำเลยที่ 2 จึงเป็นกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นจากการกระทำของบุคคลภายนอก หากจำเลยที่ 3 ได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนไป จำเลยที่ 3 ก็มีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่บุคคลภายนอกได้ ในกรณีนี้คือจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐต้นสังกัดของจำเลยที่ 1 การที่โจทก์และโจทก์ร่วมฟ้องบังคับให้จำเลยที่ 2 รับผิดชอบชดเชยค่าสินไหมทดแทนในความเสียหายที่โจทก์และโจทก์ร่วมได้รับ รวมทั้งฟ้องจำเลยที่ 3 ผู้รับประกันภัยภาคบังคับ แม้การฟ้องจำเลยที่ 3 ให้รับผิดชอบจะเป็นการฟ้องตามสัญญา

ประกันคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถก็ตาม ในส่วนที่จำเลยที่ 3 จะต้องรับผิดชอบนี้ หากจำเลยที่ 3 ชดใช้ให้แก่ผู้ประสบภัยไปแล้วเท่าใดก็ย่อมมีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่บุคคลภายนอกผู้กระทำละเมิดหรือผู้ก่อความเสียหายได้ ตามมาตรา 31 แห่งบทบัญญัติกฎหมายข้างต้น ดังนั้น เมื่อเป็นการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนที่อาจใช้สิทธิไล่เบี้ยได้ แม้การฟ้องจะแยกจำนวนเงินที่แต่ละคนต้องรับผิดชอบ ศาลย่อมพิพากษาให้จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 2 ร่วมกันชำระเงินจำนวนดังกล่าว เพื่อไม่ให้ผู้ประสบภัยได้รับชดใช้เกินจำนวนความเสียหายที่ได้รับ และไม่ให้ผู้ก่อความเสียหายต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเกินกว่าที่ต้องรับผิดชอบ แต่เมื่อข้อเท็จจริงยุดีว่า ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์และโจทก์ร่วมตามจำนวนความเสียหายที่กำหนดให้แล้ว ซึ่งต่อมาโจทก์และโจทก์ร่วมได้รับค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยที่ 2 ตามคำพิพากษาจนเป็นที่พอใจแล้ว กรณีจึงไม่อาจพิพากษาให้จำเลยที่ 3 ชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์และโจทก์ร่วมได้อีก เพราะจะทำให้โจทก์และโจทก์ร่วมได้รับค่าสินไหมทดแทนเกินจำนวนที่ได้รับ ความเสียหายจริง ทั้งหากจำเลยที่ 3 ชำระให้แก่โจทก์และโจทก์ร่วมแล้วก็ย่อมมีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่จำเลยที่ 2 ได้ อันจะทำให้จำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบเกินกว่าจำนวนความเสียหายที่แท้จริง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ 2,418,006.05 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 2,262,288 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ให้จำเลยที่ 3 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ 288,672.90 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 270,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยที่ 1 ขาดนัดยื่นคำให้การ จำเลยที่ 2 และที่ 3 ให้การขอให้ยกฟ้องระหว่างพิจารณา นางสาวรัชฎาภรณ์ บุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของนายประสิทธิ์ ผู้ตาย ยื่นคำร้องขอเข้าเป็นโจทก์ร่วม ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 620,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 620,000 บาท นับแต่วันทำละเมิด (วันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2561) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์และโจทก์ร่วม ให้จำเลยที่ 3 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 265,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 265,000 บาท นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 25 มกราคม 2562) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์และโจทก์ร่วม ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยกและให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 3 ด้วย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์และโจทก์ร่วมฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีพาณิชย์และเศรษฐกิจวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นรับฟังเป็นยุติว่า โจทก์และโจทก์ร่วมเป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของนายประสิทธิ์ ผู้ตาย ผู้ตายทำสัญญาประกันภัยภาคบังคับตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 รถกระบะไว้กับจำเลยที่ 3 ระยะเวลาประกันภัยเริ่มต้นวันที่ 12 ตุลาคม 2560 สิ้นสุดวันที่ 12 ตุลาคม 2561 กรมธรรม์ประกันคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถกำหนดจำนวนเงินคุ้มครองผู้ประสบภัยกรณีเสียชีวิต 300,000 บาท ต่อหนึ่งคน เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2561 จำเลยที่ 1 ตำแหน่งคนงานทั่วไป กองสวัสดิการสังคมของจำเลยที่ 2 ขับรถกระบะหมายเลขทะเบียน กค 3011 กำแพงเพชร ของจำเลยที่ 2 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งของผู้อำนวยการกองสวัสดิการสังคมของจำเลยที่ 2 เมื่อถึงที่เกิดเหตุซึ่งเป็น

ถนนมี 4 ช่องเดินรถ ไป 2 ช่อง และกลับ 2 ช่อง มีเส้นทึบสีเหลืองแบ่งกึ่งกลางถนน จำเลยที่ 1 ขับรถด้วยความประมาทข้ามเส้นทึบสีเหลืองดังกล่าวเข้าไปชนรถกระบะ ที่ผู้ตายขับสวนทางมา เป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย รถกระบะของผู้ตายได้รับความเสียหาย หลังเกิดเหตุจำเลยที่ 3 จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นจำนวน 35,000 บาท แก่โจทก์ คดีในส่วนอาญาพนักงานอัยการจังหวัด กำแพงเพชรฟ้องจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย และความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษา ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 โดยไม่รอกการลงโทษ โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสามเป็นคดีนี้ ศาลชั้นต้นพิพากษา ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 เนื่องจากโจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ให้รับผิดชอบละเมิดไม่ได้ตาม พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5 วรรคหนึ่ง และให้จำเลย ที่ 2 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์และโจทก์ร่วมเป็นค่าใช้จ่ายในการปลงศพ 110,000 บาท ค่า ซ่อมรถกระบะของผู้ตาย 110,000 บาท ค่าขาดแรงงานในครัวเรือนของโจทก์และโจทก์ร่วม 400,000 บาท รวมเป็นเงิน 620,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันทำ ละเมิด โจทก์และโจทก์ร่วมกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่อุทธรณ์ คดีระหว่างคู่ความดังกล่าวจึงยุติไป ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์และโจทก์ร่วมว่า จำเลยที่ 3 ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามกรรมธรรม์ประกันคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถกรณีเสียชีวิตแก่ โจทก์และโจทก์ร่วมหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า โจทก์และโจทก์ร่วมฟ้องว่าจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นลูกจ้างของ จำเลยที่ 2 ที่เป็นหน่วยงานของรัฐ ขับรถในทางการที่จ้างของจำเลยที่ 2 โดยประมาทเป็นเหตุให้ นายประสิทธิ์ ถึงแก่ความตาย ขอให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ โจทก์และโจทก์ร่วมอันเป็นการฟ้องขอให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 รับผิดชอบในมูลหนี้ละเมิด และฟ้องว่า จำเลยที่ 3 เป็นผู้รับประกันภัยภาคบังคับซึ่งต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์และโจทก์ ร่วมกรณีผู้ตายซึ่งเป็นผู้เอาประกันภัยเสียชีวิต อันเป็นการฟ้องขอให้จำเลยที่ 3 รับผิดชอบในมูลหนี้ตาม สัญญาประกันภัย เห็นได้ว่าโจทก์และโจทก์ร่วมประสงค์ที่จะเรียกให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 กับจำเลยที่ 3 รับผิดชอบในมูลหนี้คนละส่วนแยกต่างหากจากกัน เมื่อตามกรรมธรรม์ประกันคุ้มครอง ผู้ประสบภัยจากรถ ระบุจำนวนเงินคุ้มครองผู้ประสบภัยสำหรับการเสียชีวิตจ่ายเต็มตามจำนวนเงิน คุ้มครองสูงสุด 300,000 บาท ต่อหนึ่งคนสำหรับการเสียชีวิต สูญเสียอวัยวะหรือทุพพลภาพอย่าง ถาวร จำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยจึงมีหน้าที่ต้องชำระแก่โจทก์และโจทก์ร่วมที่เป็นทายาทโดย ไม่สามารถปฏิเสธความรับผิดได้ แต่อย่างไรก็ตาม การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามกรรมธรรม์ ประกันคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ เป็นส่วนหนึ่งของเงินค่าสินไหมทดแทนตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 มาตรา 22 บัญญัติว่า "การได้รับชดใช้ค่าเสียหายเบื้องต้นตามมาตรา 20 ไม่ตัดสิทธิผู้ประสบภัย ที่จะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเพิ่มเติมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์" มาตรา 25 วรรคสอง บัญญัติว่า "ให้ถือว่าค่าเสียหายเบื้องต้นเป็นส่วนหนึ่งของเงินค่าสินไหมทดแทนตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์" และมาตรา 31 บัญญัติว่า "ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นจาก การกระทำของบุคคลภายนอก หรือเกิดขึ้นเพราะความจงใจหรือความประมาทเลินเล่ออย่าง ร้ายแรงของเจ้าของรถ ผู้ขับขี่ ผู้ซึ่งอยู่ในรถ หรือผู้ประสบภัย เมื่อบริษัทได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้น หรือค่าสินไหมทดแทน...ไปแล้วจำนวนเท่าใดให้บริษัท...มีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่บุคคลดังกล่าวหรือมี สิทธิเรียกให้ผู้ประสบภัยคืนเงินดังกล่าวได้" อันหมายความว่าเมื่อมีความเสียหายเกิดขึ้นแก่ ผู้ประสบภัยจากรถ เมื่อผู้ประสบภัยได้รับค่าเสียหายเบื้องต้นแล้ว ผู้ประสบภัยยังสามารถเรียกร้อง

ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์จากผู้ก่อความเสียหายได้อีก และ
ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นจากการกระทำของบุคคลภายนอก เมื่อบริษัทผู้รับประกันภัยได้จ่าย
ค่าเสียหายเบื้องต้นหรือค่าสินไหมทดแทนไปแล้วจำนวนเท่าใด บริษัทก็มีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่
บุคคลภายนอกผู้ก่อให้เกิดความเสียหายได้ ค่าเสียหายเบื้องต้นหรือค่าสินไหมทดแทนที่จะต้องจ่าย
ตามกรมธรรม์ประกันคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถนี้จึงเป็นการจ่ายตามสัญญาประกันภัยวินาศภัย
ซึ่งค่าสินไหมทดแทนตามเงื่อนไขความคุ้มครองหมายถึงค่าเสียหายเบื้องต้นและค่าเสียหายส่วนที่
เกินจากค่าเสียหายเบื้องต้นตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งตามตารางกรมธรรม์
ประกันคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถระบุว่าค่าเสียหายเบื้องต้น คือ ค่าเสียหายต่อร่างกายไม่เกิน
30,000 บาท ต่อหนึ่งคน หรือตามที่กฎหมายกำหนด ค่าเสียหายต่อร่างกาย สำหรับการสูญเสีย
อวัยวะ หรือทุพพลภาพอย่างถาวร 35,000 บาท หรือตามที่กฎหมายกำหนด ความเสียหายต่อชีวิต
35,000 บาท ต่อหนึ่งคน หรือตามที่กฎหมายกำหนด ตามที่ระบุไว้ในรายการ 5 จำนวนค่าเสียหาย
เบื้องต้น ส่วนที่โจทก์และโจทก์ร่วมฎีกาว่าจำเลยที่ 3 ต้องจ่ายในกรณีนี้จำนวน 300,000 บาท ไม่ใช่
ค่าเสียหายเบื้องต้น แต่อยู่ในส่วนจำนวนเงินที่คุ้มครองผู้ประสบภัย 300,000 บาท ต่อหนึ่งคน
สำหรับการเสียชีวิต สูญเสียอวัยวะ หรือทุพพลภาพอย่างถาวร ตามที่ระบุไว้ในรายการ 4 จำนวน
เงินที่คุ้มครองผู้ประสบภัย กรณีเป็นดังที่วินิจฉัยมาข้างต้น จำนวนเงินที่คุ้มครองผู้ประสบภัย
ดังกล่าวจึงเป็นค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์นั่นเอง เมื่อปรากฏว่า
ผู้ตายขับรถยนต์คันที่เอาประกันภัยไว้กับจำเลยที่ 3 และความเสียหายเกิดขึ้นจากการกระทำของ
จำเลยที่ 1 ที่ขับรถกระเบาะคันของจำเลยที่ 2 จึงเป็นกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นจากการกระทำของ
บุคคลภายนอก หากจำเลยที่ 3 ได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนในกรณีนี้ไป จำเลยที่ 3 ก็มีสิทธิไล่เบี้ยเอา
แก่บุคคลภายนอกได้ ในกรณีนี้คือจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐต้นสังกัดของจำเลยที่ 1 การที่
โจทก์และโจทก์ร่วมฟ้องบังคับให้จำเลยที่ 2 รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในความเสียหายที่โจทก์
และโจทก์ร่วมได้รับ รวมทั้งฟ้องจำเลยที่ 3 ผู้รับประกันภัยภาคบังคับ แม้การฟ้องจำเลยที่ 3 ให้
รับผิดชอบจะเป็นการฟ้องตามสัญญาประกันคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถก็ตาม ในส่วนที่จำเลยที่ 3 จะ
ต้องรับผิดชอบ หากจำเลยที่ 3 ชดเชยให้แก่ผู้ประสบภัยไปแล้วเท่าใดก็ย่อมมีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่
บุคคลภายนอกผู้กระทำละเมิดหรือผู้ก่อความเสียหายได้ ตามมาตรา 31 แห่งบทบัญญัติกฎหมาย
ข้างต้น ดังนั้น เมื่อเป็นการชดเชยค่าสินไหมทดแทนที่อาจใช้สิทธิไล่เบี้ยได้ แม้การฟ้องจะแยก
จำนวนเงินที่แต่ละคนต้องรับผิดชอบ ศาลย่อมพิพากษาให้จำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 2 ร่วมกันชำระเงิน
จำนวนดังกล่าว เพื่อไม่ให้ผู้ประสบภัยได้รับชดเชยเกินจำนวนความเสียหายที่ได้รับ และไม่ให้
บุคคลภายนอกผู้ก่อความเสียหายต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเกินกว่าที่ต้องรับผิดชอบ แต่เมื่อ
ข้อเท็จจริงยุติว่า ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์
และโจทก์ร่วมตามจำนวนความเสียหายที่กำหนดให้แล้ว ซึ่งต่อมาโจทก์และโจทก์ร่วมได้รับชำระ
ค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยที่ 2 ตามคำพิพากษาจนเป็นที่พอใจแล้ว กรณีจึงไม่อาจพิพากษาให้
จำเลยที่ 3 ชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์และโจทก์ร่วมได้อีก เพราะจะทำให้โจทก์และโจทก์
ร่วมได้รับค่าสินไหมทดแทนเกินจำนวนที่ได้รับ ความเสียหายจริง ทั้งหากจำเลยที่ 3 ชำระให้แก่
โจทก์และโจทก์ร่วมแล้วก็ย่อมมีสิทธิไล่เบี้ยเอาแก่จำเลยที่ 2 ได้ อันจะทำให้จำเลยที่ 2 ต้องรับผิด
เกินไปกว่าจำนวนความเสียหายที่แท้จริงเช่นนี้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายกฟ้องโจทก์สำหรับ
จำเลยที่ 3 มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล ฎีกาของโจทก์และโจทก์ร่วมฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน
ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

ประกอบ ถิ่นะเปสนันท์ · สิริกานต์ มีจุล · สิงห์ชัย ฤาษุตานันท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1878/2566>